

DE GODINNENWRAAK

HarperCollins Young Adult
ook verkrijgbaar:

Katie McGarry
Over de grens

Jessi Kirby
Dingen die we zeker weten

Gena Showalter

- Alice in Zombieland (The White Rabbit Chronicles – deel 1)
- Door de Zombiespiegel (The White Rabbit Chronicles – deel 2)
- Hartenkoningin (The White Rabbit Chronicles – deel 3)

Julie Kagawa

- De IJzerkoning (The Iron Fey – deel 1)
 - De IJzerprinses (The Iron Fey – deel 2)
 - De IJzerkoningin (The Iron Fey – deel 3)
 - De IJzerprins (The Iron Fey – deel 4)
 - De verloren prins (Call of the Forgotten – deel 1)
 - De duistere fae (Call of the Forgotten – deel 2)
 - De IJzerlegendes (de Iron Fey-verhalen)
-
- Onsterfelijk (Blood of Eden – deel 1)
 - Bloedband (Blood of Eden – deel 2)
 - Offergave (Blood of Eden – deel 3)
-
- Pupil (Talon – deel 1)

Aimée Carter

- De Godinnentest
 - De Godinnenwraak
 - Het Godinnenoffer
-
- Pion (De Blackcoat Rebellion – deel 1)

Maria V. Snyder

- Inside Out (Inside – deel 1)
- Outside In (Inside – deel 2)

DE
GODINNENWRAAK

AIMÉE CARTER

YoungAdult

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland,
Amsterdam

© 2012 Aimée Carter

Oorspronkelijke titel: Goddess Interrupted

Vertaling: Jeanne Dauvillier

Omslagontwerp: Harlequin Enterprises Limited; Véronique Cornelissen/Peter Verwey

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest

Druk: Blackprint CPI, Barcelona

ISBN 978 94 027 0280 4

NUR 285

Eerste druk maart 2014

Tweede druk oktober 2015

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA

© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland

HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrij-
ver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor Melissa Anelli,
die weet hoe het voelt om een hoge berg te beklimmen
om de zon te zien opkomen.

A decorative border consisting of symmetrical, ornate scrollwork and floral motifs framing the title.

PROLOOG

Calliope sjokte over het zonnige veld zonder op het gebabbel van de roodharige achter haar te letten. Ingrid was de eerste sterveling die de tests om Henry's echtgenote te worden had afgelegd, en misschien zou Henry hebben begrepen waarom zij, Calliope, haar had vermoord, als hij eens meer dan vijf minuten per dag met haar had doorgebracht.

‘Je krijgt straks iets heel leuks te zien,’ zei Ingrid terwijl ze een konijn tussen het lange gras vandaan plukte en tegen haar borst drukte. ‘Om twaalf uur gaat alles bloeien.’

‘Net zoals gisteren?’ vroeg Calliope. ‘En de dag daarvoor? En de dag daar weer voor?’

Ingrid straalde. ‘Ja, prachtig, hè? Heb je de vlinders gezien?’

‘Ja, ik heb de vlinders gezien,’ antwoordde Calliope. ‘En de herten. En alle andere nutteloze dingen die horen bij je leven in het hiernamaals.’

Er trok een donkere wolk over Ingrids gezicht. ‘Het is jam-

mer dat jij het stom vindt, maar het is mijn hiernamaals, en ik geniet ervan.'

Het vergde heel wat zelfbeheersing van Calliope om niet met haar ogen te gaan rollen. Als Ingrid van streek raakte, werd het er niet beter op, en als het nog langzamer ging dan nu, zou het helemaal eeuwen duren voor ze hier weg kon. 'Je hebt gelijk,' zei ze dus maar. 'Het is alleen dat ik hier nooit kom, dus ik weet niet hoe het er hier aan toegaat.'

Ingrid ontspande en kroelde met haar vingers door de vacht van het konijn. 'Natuurlijk kom je hier nooit,' zei ze met een giechelg lachje waarvan Calliopes bloed ging koken. 'Jij bent een godin. Jij kunt niet doodgaan. In tegenstelling tot mij,' voegde ze eraan toe terwijl ze begon te huppelen. 'Maar het is niet zo erg als ik dacht dat het zou zijn.'

Als dat idiote wicht een beetje op de hoogte was geweest, had ze geweten dat Calliope niet zomaar een godin was. Nee, ze was een van de oorspronkelijke leden van de raad. Van de tijd voordat de leden kinderen hadden gekregen en de raad uitgebreid was. Voor haar echtgenoot had gemeend dat huwelijkstrouw niets voor hem was. Voor ze onsterfelijkheid als snoepjes waren gaan uitdelen. Ze was een dochter van de Titanen, en ze was niet alleen een godin, ze was ook een koningin.

En wat de raad en die bitch Kate ook hadden besloten, ze verdiende het niet om hier te zijn.

'Mooi zo,' zei ze. 'Want het is dom om bang te zijn voor de dood.'

'Henry zorgt ervoor dat ik het naar mijn zin heb. Hij komt regelmatig langs om me een middag gezelschap te houden,' vertelde Ingrid, er met een valse grijns aan toevoegend: 'Je hebt me nooit verteld wie er heeft gewonnen.'

Calliope opende haar mond om te zeggen dat het geen wedstrijd was, maar dat was niet waar. Het was wel degelijk een wedstrijd geweest, en zij had harder voor de hoofdprijs gestreden dan al de anderen. Ze had haar tegenstanders meesterlijk uit de weg geruimd. Zelfs Kate zou zijn gestorven als Henry en Diana niet hadden ingegrepen.

Zij had moeten winnen. De grijns op Ingrids gezicht was als zout in de gapende wond die op de plek zat waar haar hart eens had gezeten. Eerst had ze haar echtgenoot verloren, en toen ze had gedacht dat ze iemand had gevonden die haar begreep en haar de liefde kon geven waarnaar ze zo hunkerde, had die iemand – Henry – haar geen kans gegeven. Daardoor had ze alles verloren. Haar vrijheid, haar waardigheid, het respect waarvoor ze eeuwenlang had gevochten, en vooral: Henry.

Ooit waren ze samen geweest, twee van de oorspronkelijke zes, nog voor de komst van de mensheid. Eeuwenlang had ze Henry geobserveerd. Henry, gehuld in mysteriën die niemand kon oplossen. Henry de eenzame. Tot Persephone was gekomen. En wat die met hem had gedaan...

Als er iemand was die het verdiende gestraft te worden, was het Persephone wel. Het enige wat Calliope ooit had gewild, was Henry gelukkig maken. Ooit zou hij begrijpen dat hij alleen maar gelukkig kon zijn als zij eindelijk samen zouden zijn. Het maakte niet uit hoelang het duurde, ze zou zorgen dat hij het zou begrijpen. En dan zou Kate ervoor boeten dat ze hen van hun kostbare tijd samen had beroofd.

‘Calliope?’ drong Ingrid aan.

Calliope schudde de gedachten van zich af. De woede en bit-

terheid bleven echter. ‘Kate,’ zei ze, de naam uitspugend alsof het vergif was. ‘Ze heet Kate en is de dochter van Diana.’

Ingrids ogen werden groot. ‘En dus Persephones zus?’

Calliope knikte. Ver achter Ingrid begon zich een vreemdsoortige mist te vormen. Hij leek haar te wenken, maar ze weerstond de neiging om Ingrid achter te laten en ernaartoe te gaan. Zolang ze haar straf onderging – en haar straf was dat ze tijd moest doorbrengen met ieder meisje dat ze had vermoord – kon ze niet weg zonder Henry te alarmeren. Als ze de bevelen van de raad in de wind sloeg, zou ze voor altijd verbannen worden en zou haar plek in de raad door een ander worden ingenomen.

Ze wist precies wie die ander zou zijn en bezwoer dat zolang zijzelf nog godin was, Kate niet in de buurt van haar troon zou komen.

Ze keek naar de mist. ‘Ben je daar wel eens doorheen geweest?’

‘Waar doorheen?’ vroeg Ingrid. ‘Door de bomen? Soms, maar ik heb liever het open veld. Wist je dat bloemblaadjes naar snoep smaken? Je moet het eens proberen.’

‘Ik snoep niet,’ zei Calliope, nog steeds afgeleid door de mist. In de onderwereld had ze nog nooit zoiets gezien. Het moest iets betekenen, misschien was het Henry’s manier om haar te zeggen dat ze naar het volgende meisje mocht gaan. Misschien begreep hij achteraf toch hoe verschrikkelijk Ingrid was.

‘Hoe kan het dat je niet snoept?’ vroeg Ingrid. ‘Iedereen snoept.’

‘Ik ben niet iedereen,’ bitste Calliope. ‘Blijf hier.’

‘Zodat je weg kunt lopen?’ vroeg Ingrid. ‘Vergeet het maar.’

Ik moet je eerst vergeven voor je weg kunt, of was je dat nu al vergeten?’

Calliope knarsetandde. Natuurlijk was ze het niet vergeten, maar ze geloofde niet dat Ingrid haar ooit zou vergeven. Zelfs als ze dat wel deed, betwijfelde Calliope of alle andere meisjes die ze had vermoord, dat ook zouden doen. En dat had Kate wel geëist, wat betekende dat ze hoogstwaarschijnlijk voor eeuwig in de onderwereld vast zou zitten. Zo lang wilde Calliope niet wachten. ‘Je blijft hier, tenzij je wilt dat ik je voeten vastmaak aan de grond,’ snauwde ze.

‘Kun je dat dan?’

Calliope nam niet de moeite haar te antwoorden. In plaats daarvan ging ze op weg naar de mist en liet ze Ingrid, die godzijdank het fatsoen had om haar niet te volgen, achter zich. Hoe verder ze van haar vandaan liep, hoe donkerder het veld werd, tot ze op het laatst alleen omgeven was door rotsen, het ware gezicht van de onderwereld als er geen dode zielen waren om invloed uit te oefenen op zijn uiterlijke verschijning.

Nu ze dichterbij was, zag ze dat de mist geen echte mist was. Het leek wel of hij fonkelde, of duizenden lichtjes naar haar reikten. Calliope stak haar hand ernaar uit. Zodra haar vingers de vreemde gloed aanraakten, begreep ze waarom de mist haar had geroepen. Eindelijk, na tientallen jaren wachten, was hij wakker.

Ze glimlachte, en een kracht zo oud dat hij geen naam had, verspreidde zich door haar lichaam. Met Ingrid niet meer dan een vage herinnering, stapte ze naar voren en had ze eindelijk een uitlaatklep voor de woede die ze zo lang had gekoesterd.

‘Hallo, vader.’

A decorative flourish consisting of symmetrical, ornate scrollwork and floral patterns, framing the text below.

HOOFDSTUK I

TERUGKEER NAAR EDEN

Toen ik nog op school zat, moesten we aan het begin van het nieuwe jaar van onze leraren altijd zo'n afschuwelijk opstel schrijven, met als titel 'Mijn zomervakantie', compleet met foto's en grappige anekdotes. En daarna moest het dan voorgelezen worden.

Elk jaar hoorde ik mijn klasgenoten van de middelbare school in New York vertellen hoe het was om met hun rijke ouders of au pairs of, later, met hun vriendjes en vriendinnetjes naar de Hamptons, Florida of Europa te gaan.

Tegen de tijd dat we eindexamen deden, had ik al die flitsende verhalen al honderden keren gehoord: avontuurtjes met supermodellen in Parijs, nachtelijke feestjes op de stranden van de Bahama's met popsterren, de verhalen werden met het jaar uitzinniger.

Maar dat van mij was altijd hetzelfde. Mijn moeder werkte als bloemenverkoopster, en omdat het grootste deel van haar

inkomen opging aan schoolgeld, bleven we altijd in New York. Als ze vrij was 's middags gingen we naar Central Park om te genieten van de zon. Toen ze ziek werd, bracht ik de zomers door in het ziekenhuis en hield ik haar haren vast als ze moest overgeven door de chemo, of zapte ik langs de televisiezenders op zoek naar iets om naar te kijken.

Het waren niet de Hamptons. Het was niet Florida. Het was niet Europa. Maar het waren mijn zomers.

De zomer die ik doorbracht na het eerste halfjaar met Henry overtrof echter alle zomers van mijn klasgenoten.

‘Ongelooflijk dat je nooit eerder met dolfijnen hebt gezwommen,’ zei James terwijl we over een weinig gebruikte onverharde weg reden. We waren terug op het opperschiereiland van Michigan en werden omgeven door bomen die groter waren dan de meeste gebouwen. Hoe dichter we bij Eden Manor kwamen, hoe breder mijn grijs werd.

‘Het is nou niet bepaald zo dat er hele scholen in de Hudson-rivier zwommen,’ zei ik, terwijl ik het gaspedaal dieper in-trapte. We waren zo ver van de bewoonde wereld dat er geen borden met maximumsnelheden stonden, en de laatste keer dat ik op deze weg had gereden, was mijn moeder zo ziek geweest dat ik niet lekker had kunnen scheuren. Maar nu, nu de raad me onsterfelijkheid had verleend, liep alleen mijn ouwe brik risico. Tot nu toe ging het goed. ‘Ik was meer onder de indruk van de vulkaanuitbarsting.’

‘Ik heb geen idee waarom hij dat deed,’ zei James. ‘Hij slaapt al langer dan sommigen van ons leven. Misschien moeten we dat aan Henry vragen als we terug zijn.’

‘Wat heeft hij met vulkanen te maken?’ vroeg ik, terwijl mijn

hart een slag oversloeg. We waren nu zo dichtbij dat ik hem bijna kon voelen. Zenuwachtig trommelde ik met mijn vingers op het stuur.

‘Vulkanen maken deel uit van Henry’s rijk. Als een van de oudjes uitbarst, is er iets aan de hand.’

James beet een stukje gedroogd vlees af en bood mij de rest aan.

Ik trok mijn neus op.

‘Dan niet. Je realiseert je toch wel dat je hem alles moet vertellen wat we gedaan hebben, hè?’

Ik keek naar hem. ‘Dat was ik ook van plan. Wat zou daar mis mee moeten zijn?’

James haalde zijn schouders op. ‘Niets. Ik vrees alleen dat hij niet zo heel blij zal zijn dat je zes maanden met een knappe blonde gast in Griekenland bent geweest.’

Ik lachte zo hard dat ik bijna van de weg af raakte. ‘En wie mag die knappe blonde gast dan wel zijn? Ik kan me hem niet herinneren.’

‘Zeg dat ook maar zo tegen Henry, dan is er verder geen vuiltje aan de lucht,’ zei James opgewekt.

Het was natuurlijk een grapje. James was mijn beste vriend, en we hadden de hele zomer opgravingen, steden en adembenemend mooie eilanden bezocht op een van de mooiste plekken ter wereld. Misschien ook wel een van de meest romantische. Maar James was James, en ik was getrouwd met Henry.

Getrouwd. Ik was er nog steeds niet aan gewend. Ik had mijn zwarte diamanten trouwring aan een ketting om mijn nek gedaan, te bang om hem kwijt te raken als ik hem op de normale

manier droeg. Nu we nog maar een kilometer of zo van Eden vandaan waren, was het tijd om hem weer aan mijn vinger te doen.

Ik had de zeven tests die de goden me hadden afgenomen om te kijken of ik het waard was om onsterfelijk en koningin van de onderwereld te worden met goed gevolg afgelegd – op het nippertje weliswaar, maar toch – en daarom waren Henry en ik nu officieel getrouwd.

Omdat we al zes maanden niets van elkaar hadden gehoord, voelde het echter niet zo. Tegen James had ik daar met geen woord over gerept, maar eerlijk gezegd had ik de hele zomer voortdurend speurend om me heen gekeken in de hoop Henry tussen de mensen te zien. Dat was niet gebeurd, wat niet zo verwonderlijk was omdat hij daar ook helemaal niet hoorde te zijn en een halfjaar natuurlijk niets was voor iemand die al bestond voor de mensheid er was. Aan de andere kant... het was toch zeker niet te veel gevraagd om een teken te geven dat hij me miste?

In de winter die we samen hadden doorgebracht, had ik voor iedere stap voorwaarts moeten vechten. Iedere blik, iedere aanraking, iedere kus... Stel dat we na zes maanden gescheiden te zijn geweest weer terug waren bij af? Hij had duizend jaar getrouwd om zijn eerste vrouw, Persephone, en mij kende hij pas één jaar. Onze bruiloft was niet de perfecte afsluiting van een prachtige romance geweest. Het was het begin van de eeuwigheid geweest, en ons nieuwe leven samen zou niet makkelijk worden. Voor geen van ons tweeën. Vooral als je naging dat ik er niet alleen aan moest wennen dat ik getrouwd was, maar dat ik ook nog moest leren koningin van de onderwereld te zijn.

Hoeveel jaar ik ook voor mijn stervende moeder had gezorgd, ik had het akelige vermoeden dat het toch heel wat anders was om over de doden te heersen.

Ik zette mijn zorgen opzij toen het zwarte gietijzeren hek van Eden Manor in zicht kwam. New York, school, mijn moeders ziekte... dat was mijn verleden. Mijn sterfelijke leven. Dit was mijn toekomst. Wat er ook gebeurd of niet gebeurd was afgelopen zomer, nu had ik de kans om bij Henry te zijn, en daar zou ik geen minuut van verspillen.

‘Oost west thuis best,’ zei ik terwijl ik door het hek reed. Ik kon dit. Henry zou op me wachten en zou dolblij zijn dat hij me weer zag. Mijn moeder zou er ook zijn. Nadat ik haar bijna kwijt was geraakt, was het een marteling geweest om de zomer zonder haar door te brengen. Ze had er echter op gestaan. Deze eerste zomer zou ik alleen doorbrengen, zonder Henry en haar. Maar nu was ik terug, en alles zou weer goed zijn.

James stak zijn nek uit om naar de frisgroene bomen die langs de weg stonden te kijken. ‘Alles goed?’ vroeg hij me.

‘Dat zou ik aan jou moeten vragen,’ zei ik, omdat ik zag dat hij zenuwachtig met zijn vingers op de leuning zat te trommelen. Hij hield op, en voor ik me in kon houden, zei ik: ‘Hij zal wel blij zijn dat hij me weer ziet, hè?’

James knipperde met zijn ogen en zei koeltjes: ‘Wie? Henry? Ik zou het niet weten. Ik ben hem niet.’

Dat was niet bepaald het antwoord dat ik had verwacht, maar het was eigenlijk logisch dat hij zo reageerde. James zou Henry hebben vervangen als heerser over de onderwereld als ik zou zijn gezakt voor mijn test, en hoewel we het er niet over hadden gehad tijdens onze reis, zat James er ongetwijfeld nog steeds mee.

‘Kun je niet op zijn minst doen alsof je blij bent voor me?’ vroeg ik. ‘Je kunt er niet je hele bestaan kwaad over blijven.’

‘Ik ben niet kwaad. Ik maak me zorgen,’ zei hij. ‘Je hoeft dit niet te doen als je niet wilt, weet je. Niemand zou je iets kwalijk nemen.’

‘Wat doen? Niet teruggaan naar Eden?’ Ik was geslaagd voor de tests. Ik had tegen Henry gezegd dat ik terug zou komen. We waren nota bene getrouwd.

‘Iedereen doet alsof je helemaal het einde bent voor Henry,’ zei James. ‘Het is niet eerlijk om zoveel druk op je uit te oefenen.’

Jeetje, hij bedoelde echt dat ik niet terug zou gaan. ‘Luister, James. Ik weet dat je hebt genoten van Griekenland – dat heb ik ook – maar als je denkt dat je me zover krijgt dat ik niet terugga –’

‘Ik probeer je nergens toe over te halen,’ zei James verrassend gedecideerd. ‘Ik probeer te voorkomen dat iemand anders dat doet. Dit is jouw leven. Niemand pikt je moeder nu nog van je af als je besluit dit uiteindelijk niet te doen.’

‘Dat is niet... niet de reden waarom ik terugga,’ sputterde ik.

‘Waarom dan wel, Kate? Geef me één goede reden, dan hou ik mijn mond.’

‘Ik kan je wel tien goede redenen geven.’

‘Ik hoef er maar één te hebben.’

Ik snoof. Het ging hem niet aan. Ik was bijna gestorven toen ik probeerde te voorkomen dat Henry vervaagde, ik ging hem niet in de steek laten alleen omdat ik het misschien niet leuk zou vinden in de onderwereld. ‘Ik weet niet hoe jij dingen aanpakt, maar ik hou van Henry en ga niet bij hem weg alleen omdat jij denkt dat hij niet goed voor me is.’

‘Daar kan ik inkomen,’ zei James. ‘Maar wat ga je doen als Henry niet van je houdt?’

Ik trapte op de rem en zette de auto zo woest in zijn vrij dat de knop van de pook vloog. Nou ja, het was toch al een waarde-loze auto. ‘Dat kan gewoon niet. Hij zei dat hij van me hield, en ik vertrouw erop dat hij niet tegen me liegt. In tegenstelling tot iemand anders die ik ken.’

Kwaad keek ik hem aan, maar hij vertrok geen spier. Schamper puffend stapte ik uit de auto en begon te vloeken toen de gordel aan mijn spijkerbroek vast bleef haken. Nadat ik een paar vergeefse pogingen had gedaan hem los te maken, boog James zich naar me toe en deed het voor me.

‘Niet kwaad zijn,’ zei hij. ‘Alsjeblieft. Na wat er is gebeurd met Persephone... Ik wil alleen zeker weten dat jij niet hetzelfde hoeft door te maken, dat is alles.’

Ik was niet gek. Ik wist dat een deel van Henry altijd van Persephone zou blijven houden. Tenslotte had hij de wil om door te gaan verloren nadat zij haar onsterfelijkheid had opgegeven, en dat zou hij niet hebben gehad als zijn hele bestaan niet om haar had gedraaid. Ik kon hem echter iets geven wat zij hem nooit had kunnen geven: liefde.

‘Als je echt gelukkig bent en jullie van elkaar houden, dan is het prima,’ vervolgde James. ‘Dan wens ik jullie allebei veel geluk. Maar als dat niet zo is, als je op een dag wakker wordt en je realiseert dat je alleen maar van hem houdt omdat je vindt dat dat zo hoort, dan wil ik dat je weet dat je nog andere keuzes hebt. Als je ooit weg zou willen, hoef je het alleen maar te zeggen en ik ga mee.’

Ik stormde naar de voordeur van Eden Manor en gaf er een

ruk aan. ‘Geweldig, dus als ik ooit besluit dat Henry’s leven geen waarde meer heeft, dan zorg ik dat jij dat te weten komt. Help me hiermee, wil je?’

Zonder een woord te zeggen opende James de zware deur voor me. Ik liep naar binnen en dwong mezelf te glimlachen, omdat ik verwachtte dat Henry me in de enorme hal, bekleed met spiegels en marmer, zou opwachten. Er was echter niemand.

‘Waar is iedereen?’ vroeg ik, nu niet meer glimlachend.

‘Ze wachten op jou, neem ik aan.’ James liep na mij naar binnen en trok de deur met zo’n harde klap dicht dat het geluid nog secondelang nagalmde. ‘Je dacht toch niet dat we hier bleven, hè?’

‘Ik wist niet dat we ergens anders heen konden.’

Hij sloeg zijn arm om mijn schouders. Toen ik hem afschudde, stopte hij zijn handen in zijn zakken. ‘Natuurlijk kunnen we ergens anders heen. Kom maar.’

Hij leidde me naar het midden van de hal, waar op de witmarmeren vloer een kristallen cirkel met alle kleuren van de regenboog lag. Toen ik naar de andere kant van de hal wilde lopen, hield hij me tegen.

‘Hier moeten we zijn,’ zei hij, naar beneden kijkend.

Ook ik keek naar het kristal onder mijn voeten, en eindelijk zag ik het. Op de plek waar we stonden, doemde een vreemd, flikkerende lichtaura op. Geschrokken maakte ik dat ik wegkwam uit de cirkel. ‘Wat is dat in vredesnaam?’

‘Heeft Henry je dat niet verteld?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Dit is het portaal tussen de buitenzijde en de onderwereld. Honderd procent veilig, echt waar. Op deze manier snijden we

een stuk af, zodat we de langere weg niet hoeven te nemen.’

‘De langere weg?’

‘Als je weet waar je moet kijken, kun je via een aantal grotten en zo naar de onderwereld. Ze zijn donker, naargeestig en tijdrovend, en niet prettig als je bang bent om tonnen rots boven op je te krijgen.’

‘Er zit alleen maar lava en aarde onder de grond,’ zei ik, de gedachte om levend begraven te worden wegdrukkend. ‘Iedere achtjarige weet dat.’

‘Wij zijn goden. Wij blinken uit in het uitwissen van onze sporen,’ zei James met een jongensachtige grijns.

Deze keer nam ik zijn hand wel aan toen hij die naar me uitstak en stapte de cirkel weer in.

‘Waar zijn jullie nog meer goed in?’ vroeg ik mokkend. ‘Water in wijn veranderen?’

‘Dat is Xanders specialiteit,’ antwoordde hij. ‘Het verbaast me dat hij de Dode Zee niet al in één groot wijnvat heeft veranderd. Het zal wel te zout voor hem zijn. Wat mij betreft: ik kan alles en iedereen voor je vinden. Is het je opgevallen dat we niet één keer verdwaald zijn in Griekenland?’

‘Behalve één keer.’

‘Toen waren we ook niet echt verdwaald.’

‘Nou...’ Ik keek hem aan en zag dat hij roze kleurde. ‘Ik dacht gewoon dat je dat deel van de wereld goed kende.’

‘Dat deed ik ook, duizenden jaren geleden. Sindsdien hebben ze wel het een en ander veranderd. Doe je ogen dicht.’

De lucht was ineens elektrisch geladen. Ik hoorde geknetter. Het volgende moment viel de grond onder onze voeten weg en begon ik te gillen.

Mijn hart klopte in mijn keel, en mijn ogen vlogen open toen ik me los probeerde te maken van James. Hij hield me echter stevig vast. We werden omgeven door rotsblokken, nee, we zaten ín een rots en gleden erdoorheen alsof het lucht was. James zag er net zo kalm uit als anders, alsof het volkomen normaal was om door steen en aarde en god weet wat nog meer heen te zakken.

Het leek eindeloos te duren, toch waren het slechts een paar seconden voor ik met mijn voeten op de grond terechtkwam. James' greep werd lossler, maar mijn benen trilden zo hevig dat ik me aan hem vastklampte, hoewel ik hem eigenlijk liever een klap voor zijn kop had gegeven.

‘Dat was niet zo erg, toch?’ zei hij opgewekt.

Kwaad keek ik hem aan. ‘Ik zal je nog wel krijgen,’ snauwde ik. ‘Je zult het niet zien aankomen, maar als het gebeurd is, weet je waarvoor het was.’

‘Ik verheug me er al op,’ zei hij grijnzend.

Ik slikte mijn pinnige reactie in toen ik om me heen keek en tot mijn verbazing zag dat we in een grot waren die zo groot was dat ik de bovenkant niet kon zien. Dat we onder de grond zaten, kon ik – behalve het feit dat ik een doodenge vrije val had gemaakt – alleen maar opmaken uit het feit dat er geen zonlicht was.

Geweldig. Blijkbaar woonde Henry in een grot.

In plaats van een lucht die voor licht zorgde, stroomden er kristallen rivieren door de grot die zoveel licht uitstraalden dat ze de hele grot verlichtten. Gigantische stalagmieten en stalagtieten, die onmogelijk natuurlijk konden zijn, stonden en hingen in rijen naast elkaar. Tot mijn opluchting vormden ze een